

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ O.**, zastúpenej JUDr. Jánom Kicom, advokátom so sídlom v Košiciach, Levočská 2, **2/ H. L.**, bývajúcej v K., **3/ neb. A. F.**, naposledy bývajúcej v X.K., **4/ Ing. V. C.**, bývajúceho v B., **5/ Ing. M. C.**, bývajúceho vo S., proti žalovaným **1/ Ing. J. K.**, bývajúcemu v B., **2/ H. K.**, bývajúcej v B., **o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp.zn. 8 C 320/1999, o dovolaní žalobkyne 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. marca 2013, sp.zn. 7 Co 172/2012, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 25. marca 2013, sp.zn. 7 Co 172/2012 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Svidník rozsudkom z 28. septembra 2012, č.k. 8 C 320/1999-520 konanie vo vzťahu žalobcov 4/ a 5/ proti žalovaným zastavil, žalobu zamietol a žalovaným nepriznal náhradu trov konania. Ďalej vyslovil, že žalobcovia nemajú právo na ich náhradu. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 96 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 80 písm. c/ O.s.p. O náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobcami 1/ až 3/ a žalovanými rozhodol s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 1 prvá veta O.s.p. O náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobcami 4/ a 5/ a žalovanými rozhodol s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 prvá veta O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 25. marca 2013, sp.zn. 7 Co 172/2012 potvrdil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania. Žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a taktiež rozhodol, že žalobkyňa 1/ nemá právo na ich náhradu. Potvrdenie prvostupňového uznesenia odôvodnil jeho vecnou správnosťou podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa 1/. Žiadala, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila nedostatočným zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom.

Žalovaní 1/ a 2/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10s ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas účastníčkou konania, preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 239.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom. Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v § 237 O.s.p. a inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť dovolací súd predovšetkým skúmal existenciu vád vymedzených v § 237 O.s.p. a iných vád konania, pričom zistil, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadou vyplývajúcou z ustanovenia § 237 písm. b/ O.s.p.

Podľa ustanovenia § 237 písm. b/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Spôsobilosť byť účastníkom konania je jednou zo základných procesných podmienok, na splnenie ktorej prihliada súd kedykoľvek počas konania (§ 103 O.s.p.). V zmysle ustanovenia § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Spôsobilosť fyzických osôb mať

práva a povinnosti, a teda aj ich spôsobilosť byť účastníkom konania, zaniká smrťou. Ak po začatí konania účastník stratí spôsobilosť byť účastníkom konania, postup súdu upravuje § 107 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia, ak účastník stratí spôsobilosť byť účastníkom konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd posúdi podľa povahy veci, či má konanie zastaviť alebo prerušiť alebo či môže v ňom pokračovať. Konanie súd preruší najmä vtedy, ak ide o majetkovú vec a navrhovateľ alebo odporca zomrel; v konaní pokračuje s dedičmi účastníka, len čo sa skončí konanie o dedičstve, pokiaľ povaha veci nepripúšťa, aby sa s týmito dedičmi nepokračovalo skôr.

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že účastníčka konania A. F., označená ako žalobkyňa 3/, v priebehu odvolacieho konania X. zomrela. Odvolací súd o uvedenej skutočnosti nebol informovaný a o odvolaní žalobkyne 1/ a žalovaných rozhodol rozsudkom 25. marca 2013, teda v čase, keď žalobkyňa 3/ už nemala spôsobilosť byť účastníčkou konania. Tým bolo konanie pred ním postihnuté vadou zakladajúcou nielen prípustnosť, ale zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania. Dovolaciemu súdu preto neostalo iné, než rozsudok odvolacieho súdu z tohto dôvodu zrušiť (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. júna 2015

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová